

ÎNCHEIERE

28 iulie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componentă:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Nicolae Craiu
Nina Vascan

examinând admisibilitatea recursului depus de Sergiu Petrușca,
în cauza de contencios administrativ, intentată la cererea de chemare în
judecată depusă de Sergiu Petrușca împotriva Consiliului Superior al Procurorilor
cu privire la anularea actului administrativ,

împotriva hotărârii din 29 aprilie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care a
fost respinsă acțiunea în contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată
înaintată de Petrușca Sergiu împotriva Consiliului Superior al Procurorilor,

c o n s t a t ă :

La data de 01 martie 2021, Sergiu Petrușca a depus cerere de chemare în
judecată către Consiliul Superior al Procurorilor, solicitând anularea hotărârii
Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-127/2020 din 18 decembrie 2020 „Cu
privire la examinarea contestației împotriva hotărârii Colegiului de disciplină și etică
nr. 3-95/20 din 14 noiembrie 2020, adoptată în privința procurorului Sergiu
Petrușca”, prin care s-a constatat abaterea disciplinară prevăzută de art. 38 lit. a) și
e) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură în privința
procurorului în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze
Speciale, Sergiu Petrușca, și s-a aplicat sancțiunea disciplinară – mustrare.

În motivarea cererii de chemare în judecată reclamantul a invocat că, în fapt,
în perioada 03 aprilie 2017 – 25 februarie 2019 procurorul în Procuratura pentru
Combaterea Criminalității și Cauze Speciale – Sergiu Petrușca a exercitat urmărirea
penală la cauza penală nr.xxxxx, pornită la data de 02 noiembrie 2015 de către
Procuratura sectorului Buiucani, mun. Chișinău, în temeiul bănuielii rezonabile de
comitere a infracțiunii prevăzute de art. 285 alin. (1) din Cod penal (dezordini în
masă), cu conexarea la 05 august 2016 a cauzei penale nr.xxxxx, pornită de către
Procuratura mun. Chișinău în baza elementelor constitutive a componenței de
infracțiune prevăzută de art. 338 Cod penal (spionajul).

Potrivit ordonanței de pornire a urmăririi penale, cauza penală nr.xxxxx, la
data de 09 octombrie 2015, aproximativ la ora 19:00, un grup alcătuit din mai multe
persoane, în mare parte cetățeni ai Federației Ruse, printre care Xxxxx, Xxxxx și

Xxxxx și alte persoane neidentificate până la moment de organul de urmărire penală, aflându-se în Piața Marii Adunări Naționale din mun. Chișinău, în adiacentul taberei protestatarilor platformei civice ”Demnitate și Adevăr”, având scopul organizării și conducerii dezordinilor în masă, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor, au încercat să blocheze activitatea monitorului instalat în Piață, au scandat cuvinte obscene în adresa regimului constituțional al Republicii Moldova și ale cetățenilor țării, după care au inițiat conflicte cu mai multe persoane, aplicând forța fizică și folosind mijloace speciale (spray lacrimogen) în privința persoanelor.

În conformitate cu ordonanța de pornire a urmăririi penale, cauza penală nr.xxxxx, începând cu anul 2015 și pe parcursul urmăririi penale, cetățeni ai Federației Ruse, acționând în interesele Serviciilor Speciale Străine, fiind specialiști în domeniul IT, prin intermediul rețelelor de socializare, urmăresc scopul pregătirii și întreprinderii unui complex de măsuri IT (crearea unor bloguri, site-uri cu viziuni proruse) cât și alte acțiuni subversive, orientate la manipularea opiniei publice, cât și la acțiuni violente contra securității naționale și a ordinii de drept din Republica Moldova.

În rezultatul controlului cauzei penale nr.xxxxx, procurorul-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Adrian Mircos, prin intermediul Consiliului Superior al Procurorilor a sesizat Inspekția procurorilor pe faptul că procurorii în Procuratura pentru Combaterea Criminalității și Cauze Speciale, Sergiu Petrușca și Igor Demciucin la efectuarea urmăririi penale au acționat prin îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu și cu admiterea încălcărilor grave de lege, ce pot constitui abateri disciplinare.

Inspekția procurorilor a încetat procedura disciplinară în privința procurorului Igor Demciucin, dar a constatat abateri disciplinare în privința procurorului Sergiu Petrușca. Deși, Colegiul de disciplină și etică a încetat procedura disciplinară, prin hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-127/2020 din 18 decembrie 2020, vizavi de acțiunile de urmărire penală neîntreprinse / întreprinse la prezenta cauză penală, reclamantului i-a fost pretinsă constatarea a două categorii de abateri disciplinare: 1. stipulate la art. 38 lit. a) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură – îndeplinirea necorespunzătoare a atribuțiilor de serviciu, care constă în tergiversarea nejustificată a urmăririi penale; 2. stipulate la art. 38 lit. e) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură – încălcarea gravă a legii la dispunerea și efectuarea măsurilor speciale de investigații.

Reclamantul consideră că, hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-127/2020 din 18 decembrie 2020 este ilegală, emisă cu încălcarea principiilor legalității și previzibilității activității Consiliului Superior al Procurorilor.

Făcând trimitere la prevederile pct. 1.4, 4.1 și 9.12 din Regulamentul Consiliului Superior al Procurorilor, aprobat prin hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12-225/16 din 14 septembrie 2016, reclamantul a invocat că se prezumă că Consiliul Superior al Procurorilor în exercitarea activității deține rolul de arbitru, nefiind părțitor unor părți, or subiecții activi interesați în edificarea unei soluții „convenabile” prin contestarea celei „neconvenabile”, în speță, sunt părțile cu competențe exclusive în prezentarea informațiilor suplimentare. În măsura respectării procedurii în cauză părțile au dreptul de a prezenta contra argumente, în așa fel beneficiind de dreptul respectării unui proces echitabil, legal și previzibil.

A menționat reclamantul că, prin hotărârea contestată se atestă că Consiliul Superior al Procurorilor a efectuat investigații personale, reieșind din argumentul

reprezentantului Inspecției procurorilor că persoanele supuse interceptărilor, ar fi deținut calitatea de deputați în Parlament. În acest context, reclamantul a citat: „din materialele cauzei disciplinare, coroborate cu datele de liber acces privitor la campania electorală pentru alegerile parlamentare din 24 februarie 2019, Consiliul a reținut următoarele circumstanțe de fapt. După anunțarea datei alegerilor parlamentare ordinare pentru ziua de 24 februarie 2019, titulara ACUM a fost transferată asupra blocului electoral, înregistrat de Comisia Electorală Centrală la 21 decembrie 2018.

A precizat Sergiu Petrușca că coinciderea în timp a datei depunerii listei candidaților blocului ACUM la Comisia Electorală Centrală și autorizării interceptării convorbirilor telefonice la persoanele nominalizate supra, poate trezi în opinia unui observator rezonabil o suspiciune că între aceste evenimente posibil există o legătură.

Reclamantul a afirmat că, în același timp, Consiliul Superior al Procurorilor a reținut că, la 02 ianuarie 2019 Comisia Electorală Centrală a adoptat hotărârea nr.2005 ”Privind demersul de înregistrare a candidaților la funcția de deputat în Parlamentul Republicii Moldova pentru circumscripția națională din partea Blocului electoral ”ACUM, Platforma DA și PAS”.

Astfel, începând cu data de 02 ianuarie 2019 persoanele incluse în listele de candidați nu pot fi trași la răspundere penală, arestați, reținuți supuși unor sancțiuni administrative fără consimțământul organului electoral care i-a înregistrat, cu excepția cazurilor de infracțiuni flagrante.

A susținut reclamantul că argumentele invocate supra, nu se regăsesc nici în contestația Inspecției procurorilor și nici în cea a autorului sesizării Adrian Mircos, iar în ședința din 18 decembrie 2020 asemenea informații suplimentare de la ultimii nu au fost solicitate, Consiliul Superior al Procurorilor în acest sens depășindu-și atribuțiile funcționale, recurgând la investigațiile menționate.

Reclamantul a opinat că, la caz, se atestă că Consiliul Superior al Procurorilor a luat din start o poziție părtinitoare autorilor contestațiilor, fără a-i oferi dreptul la o replică sau prezentarea contraargumentelor prin probe. Atitudinea părtinitoare se poate de cules chiar din modul hașurării cu bold a informației prezentate în actul contestat de la pagina 20.

La 25 februarie 2019 cauza penală nr.xxxxx a fost retrasă și transmisă spre continuarea urmăririi penale procurorului Igor Demciucin și reclamantul nu mai are atribuții la cele întâmplate pe cauză, după data de 25 februarie 2019 și nu poate să se expună cu care evenimente sunt în legătură încetarea efectuării măsurilor speciale de investigații, or informația în cauză urma a fi acumulată de la Igor Demciucin prin informații suplimentare și nu prin presupuneri.

La fel, reclamantul a subliniat că actul administrativ contestat, hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-127/2020 din 18 decembrie 2020, nu corespunde cerințelor de conținut, în mod special în ceea ce privește motivarea soluției adoptate și caracterul clar/cert al pretinselor abateri disciplinare constatate.

A precizat reclamantul că potrivit actului contestat, motiv de inițiere a procedurii disciplinare a servit sesizarea procurorului-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Adrian Mircos din 27 mai 2020.

Reclamantul a specificat că potrivit acestei sesizări, Adrian Mircos face referire că în perioada 11 decembrie 2018 – 28 iunie 2019, atât procurorul Sergiu Petrușca care a exercitat urmărirea penală până la 25 februarie 2019 cât și procurorul

Igor Demciucin care a exercitat urmărirea penală în perioada 25 februarie 2019 – 28 iunie 2019, au efectuat în perioada 12 decembrie 2018 – 19 iunie 2019 măsuri speciale de investigații, cu abateri disciplinare, în privința membrilor și simpatizanților Platformei „Demnitate și Adevăr” și Partidului Acțiune și Solidaritate.

Însă, prin decizia Inspecției procurorilor din 29 iunie 2020, menținută prin hotărârea Colegiului de disciplină și etică din 14 noiembrie 2020, s-a încetat procedura disciplinară în privința procurorului Igor Demciucin făcând referire la faptul că acesta, ”prin unele ordonanțe au fost dispuse prelungirea termenului măsurii speciale de investigații – interceptarea și înregistrarea comunicărilor autorizate anterior, prelungirea cărora a fost autorizată prin încheierile judecătorului de instrucție al Judecătorei Chișinău, sediul Ciocana, în baza rapoartelor ofițerilor de investigații ai Direcției nr. 5 al Inspectoratului național de investigații al Inspectoratului General al Poliției, Sergiu Balan și Gheorghe Solomon, cărora le-a fost dispusă efectuarea măsurii speciale de investigații interceptarea și înregistrarea comunicărilor și care au fost incluși în grupul de ofițeri de investigații, prin ordonanța procurorului în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale – Sergiu Petrușca, din 11 decembrie 2018, la care au fost anexate stenogramele comunicărilor prin care se confirma faptul că comunicările telefonice interceptate și înregistrate la acel moment, prezentau interes pentru cauza penală.”

A susținut reclamantul că în atare situație, însăși Inspecția procurorilor constată că prin stenogramele comunicărilor, se confirma faptul că comunicările telefonice interceptate și înregistrate la acel moment, prezentau interes pentru cauza penală, acțiuni constatate inclusiv și de către judecătorul de instrucție la constatarea legalității efectuării măsurii speciale de investigații autorizate. Astfel, Inspecția procurorilor prin investigații a constatat în cazul procurorului Igor Demciucin, care a dispus prelungirea măsurilor speciale de investigații dispuse de către predecesorul procuror Sergiu Petrușca, că comunicările telefonice interceptate și înregistrate ca rezultat al măsurii speciale de investigații, per ansamblu prezentau interes pentru cauza penală, doar că procurorul care a dispus efectuarea acestora a comis o încălcare gravă a legii, pe când procurorul care a dispus prelungirea acestora nu a comis careva încălcări de lege.

Reclamantul a accentuat că, procurorul Igor Demciucin a solicitat judecătorului de instrucție confirmarea respectării legislației în baza aceluiași rapoarte a ofițerilor de investigații ai Direcției nr. 5 al Inspectoratului național de investigații al Inspectoratului General al Poliției, Sergiu Balan și Gheorghe Solomon cu materialele anexe, precum și a dispus prelungirea măsurii speciale de investigații cu autorizarea judecătorului de instrucție, la fel, în baza rapoartelor ofițerilor de investigații ai Direcției nr. 5 al Inspectoratului național de investigații al Inspectoratului General al Poliției, Sergiu Balan și Gheorghe Solomon cu materialele anexe.

De asemenea, reclamantul a marcat că pe perioada 25 februarie 2019 – 28 iunie 2019 procurorul Igor Demciucin a solicitat prelungirea măsurilor speciale de investigații dispuse de către predecesorul procuror Sergiu Petrușca prin 51 demersuri, care au fost autorizate de către judecătorul de instrucție. Însă, Inspecția procurorilor a ajuns la concluzia că procurorul Igor Demciucin și-a desfășurat activitatea ce ține de prelungirea măsurilor speciale de investigații dispuse de către Sergiu Petrușca, „conform prevederilor art. 3 alin. (4) din Legea cu privire la

Procuratură, nr 3 din 25 februarie 2016, în baza principiilor legalității, imparțialității, rezonabilității, integrității și independenței procesuale care îi oferă posibilitatea de a lua în mod independent și unipersonal decizii în cauzele pe care le gestionează și în legătură cu acestea, Igor Demciucin a emis hotărâri ce țin de aprecierea probelor și nu pot servi ca temei de tragere la răspundere disciplinară”.

Reclamantul a invocat că, în acest context, a solicitat Consiliului Superior al Procurorilor de a respinge contestațiile înaintate, pe motivul că pe același caz intentat în baza la aceiași sesizare și pe aceleași constatări de abateri disciplinare presupuse, Inspekția procurorilor ca unicul organ abilitat cu funcția de investigare a unei abateri disciplinare, constată că în privința procurorului Sergiu Petrușca există abateri disciplinare, iar în privința procurorului Igor Demciucin hotărârile țin de aprecierea probelor și nu pot servi ca temei de tragere la răspundere disciplinară.

A subliniat reclamantul că solicitarea de respingere a contestațiilor a legiferat-o în fața Consiliului, prin încălcarea de către contestator a prevederilor art. 37 lit. b), c) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură, adică încălcarea principiilor procedurilor disciplinare: respectării independenței decizionale a procurorului; echității.

Totodată, Consiliul Superior al Procurorilor nu s-a expus și nu a combătut sub nicio formă argumentele invocate de dânsul la acest aspect, prin ce în corespundere cu prevederile art. 37 lit. b), c); art. 42 lit. d) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură, în corelație cu prevederile art. 118 alin. (1), (3) din Codul administrativ, a emis actul contestat cu încălcarea dreptului la un proces echitabil pasibil de a fi declarat un act ilegal.

Reclamantul a reiterat că, actul administrativ în corespundere cu prevederile art. 119 alin. (1) din Codul administrativ urmează a fi cert. Însăși prin primul aliniat de la pagina 4 al hotărârii contestate, Consiliul Superior al Procurorilor indică că la 11 decembrie 2018 procurorul a creat un grup de urmărire penală compus din ofițeri de investigații Serviciului de Informații și Securitate și Inspectoratului național de investigații al Inspectoratului General al Poliției, ca la paginile 21 și repetat la 22 ultimul aliniat a invocat contradictoriu că, „procurorul a apelat la presupuneri și interpretări prezentate de ofițeri de investigație, care măcar nici nu făceau parte din grupul de urmărire penală, precum nici măcar nu au fost împuterniciți cu cercetarea evenimentelor investigate într-o careva altă manieră.”

A menționat reclamantul că prin actul administrativ contestat, se invocă că probele ce au stat la baza argumentelor invocate în actul procurorului de dispunere a efectuării măsurilor speciale de investigații față de persoanele vizate și de prelungire a acestor măsuri în locul probelor corect interpretate, procurorul a apelat la presupuneri. Această abordare vine în contradicție cu prevederile art. 93 alin. (4) din Codul de procedură penală.

Consideră reclamantul că, autorul a interpretat greșit legea și enunțând care probe pot fi folosite în rezultatul efectuării măsurilor speciale de investigații nu cele ce pot fi puse la baza autorizării măsurilor speciale de investigații, or prevederile art. 93 alin. (4) din Codul de procedură penală, reglementează condițiile în care rezultatul măsurilor speciale de investigații urmează a fi admise ca probe, or prevederile legale enunțate sunt în coraport cu prevederile art. 101 alin. (5) din Codul de procedură penală, prin care sunt expuse că nu sunt suficiente pentru condamnarea unei persoane probele acumulate doar în rezultatul măsurilor speciale de investigații.

A reliefat reclamantul că, prevederile art. 93 alin. (2) din Codul de procedură penală stabilește care elemente de fapt pot constitui probe în procesul penal, autorul sesizării iarăși făcând referire la rezultatul unei măsuri speciale de investigații, hașurând prin bold pct. 8.

Reclamantul a precizat că, potrivit ultimului aliniat de la pagina 22, autorul actului administrativ contestat indică că, „din informațiile oficiale prezentate în ședință Consiliului de către procurorul-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Adrian Mircos, rezultă că nici măcar nu s-au demarat dosare speciale în temeiul Legii nr. 59 din 29 martie 2012 privind activitatea specială de investigații, ceea ce înseamnă că informațiile incluse în rapoarte nu corespundeau realității”.

Reclamantul a remarcat că, Adrian Mircos nu a prezentat careva înscrisuri oficiale privitor la dosarele specificate supra, dând motive de incertitudine asupra cărei informație se face referire.

Pe cale de consecință, reclamantul a invocat că motivele indicate în actul administrativ contestat, prin sine constată că Consiliul Superior al Procurorilor și-a depășit competența funcțională declarând ilegalitatea unui act procedural emis de procuror, atribuție exclusivă a procurorului ierarhic superior, subsecvent a judecătorului de instrucție, în condițiile Codului de procedură penală.

Consideră reclamantul că exercitarea unui control asupra legalității sau temeiniciei modului de soluționare a cauzei penale respective de către procurorul Sergiu Petrușca, nu este posibilă în cadrul procedurii reglementate de dispozițiile Legii nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură, o asemenea verificare constituind prerogativa exclusivă a autorităților ierarhic superioare și după caz a controlului judiciar exercitat de instanța de judecată.

Sub pretextul dat, a menționat că autoritatea de declarare a legalității unui act procedural, în speță ordonanța de dispunere a efectuării măsurii speciale de investigație – interceptarea și înregistrarea comunicărilor era judecătorul de instrucție în condițiile art. 255 alin. (4) coroborat cu prevederile art. 305 alin. (7) din Codul de procedură penală, precum și procurorul ierarhic superior în ipotezele art.299¹ din Codul de procedură penal, în cazul contestării acestui act de către persoanele indicate la art. 298 alin. (2) din Codul de procedură penală.

Totodată, reclamantul a relatat că constatarea legalității efectuării măsurii speciale de investigație autorizată de judecătorul de instrucție, în conformitate cu prevederile art. 132⁵ alin. (5) Cod de procedură penală, este prerogativa exclusivă a ultimului.

În acest context, a făcut referire la prevederile art. 305 alin. (8) din Codul de procedură penală, potrivit căruia numai instanța de recurs este autoritatea competentă de a examina legalitatea emiterii actului judecătoresc.

Subsecvent, a indicat că atât ordonanțele procurorului Sergiu Petrușca ce au servit ca obiect de examinare de către Consiliul Superior al Procurorilor, cât și încheierile judecătorului de instrucție sunt până la moment în vigoare, constatate ca legale.

Consideră reclamantul că motivele prin care a intervenit Consiliul Superior al Procurorilor de a explica legalitatea acțiunii de dispunere și efectuare a măsurii speciale de investigație – interceptarea și înregistrarea comunicărilor, pot fi catalogate ca o ingerință în activitatea procurorului și o implicare în înfăptuirea justiției, de altfel fiind atribuția exclusivă a instanțelor judecătorești.

A observat reclamantul că, Consiliul Superior a Procurorilor prin actul administrativ contestat, clar a indicat că apreciază critic afirmațiile procurorului precum că acțiunea era necesară și proporțională cu restrângerea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, or infracțiunile comise pe caz, erau contra securității publice și ordinii publice, contra autorităților publice și a securității de stat, subsecvent puteau duce la revărsări de sânge sau destabilizări sociale, deoarece depășesc vădit limitele obiectului de investigare în cauza nr.xxxxx, care îl formează niște fapte consumate încă la 15 octombrie 2015, unde reprezentanții Platformei „Demnitate și Adevăr” apăreau în calitate de victime.

Reclamantul a opinat că, autorul actului administrativ prin aceste aprecieri critice, condamnă concluzia procurorului și a judecătorului de instrucție de întrunire a exigențelor care au stat la baza autorizării măsurii speciale de investigație și anume prevederile art. 132¹ alin. (2) din Codul de procedură penală, decizie care prin sine preia funcția ierarhică de anulare a unui act procedural, ceea ce în mod vădit depășește atribuțiile funcționale a Consiliului Superior al Procurorilor stipulate la art. 70 din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură.

Consideră reclamantul că, concluzia Consiliului Superior al Procurorilor, precum că faptele infracționale au fost consumate încă la 15 octombrie 2015 și dispăre necesitatea de a purcede la efectuarea măsurilor speciale de investigație, sunt în contradicție cu prevederile art. 19 alin. (3); art. 55 alin. (3); art. 132² alin. (1) din Codul de procedură penală, prin care măsurile speciale de investigație presupun atât prevenirea de comiterea de noi infracțiuni cât și descoperirea și cercetarea celor comise.

Totodată, reclamantul a remarcat că pentru descoperirea infracțiunilor, organul de urmărire penală folosește tactici legate de locul și timpul efectuării acțiunilor procesuale.

A comunicat că, infracțiunea comisă la 15 octombrie 2015 a fost comisă în anul electoral 2015 privind alegerile locale. La etapa incipientă a urmăririi penale, au fost autorizate careva măsuri speciale de investigații cu aceeași tematică - interceptarea și înregistrarea comunicărilor, care însă nu au dat careva rezultate, or acestea erau efectuate de procuratura nespecializată în descoperirea de criminalitate organizată - Procuratura sect. Buiucani și măsură neproporțională cu numărul persoanelor posibil implicate în organizarea unor dezordini în masă.

Reclamantul a subliniat că, anul 2019 a fost declarat an electoral în contextul alegerilor parlamentare. În contextul anului electoral și caracterului infracțiunii de dezordine în masă, măsura specială de investigații – interceptarea și înregistrarea comunicărilor datorită caracterului său secret și rezultatelor obținute în baza ei, este una necesară, urmărind scopul legal de descoperire și cercetare a infracțiunilor, or procedeele folosite de persoane la repetarea dezordinilor în masă erau unele evidente.

Suplimentar reclamantul a susținut că, concluzia autorului actului administrativ contestat, precum că scopul urmărit la dispunerea efectuării acestor măsuri era unul politic și nu unul legal, urma să reiasă din pierderea caracterului secret al măsurii speciale de investigații, acestea fiind folosite împotriva persoanelor supuse măsurilor speciale de investigații de regulă prin șantaj, ponegrire sau chiar apariția în spațiul public de stenograme sau discuții interceptate.

A menționat că, rezultatul acestor acțiuni urma a fi sesizat desigur organelor de drept de către eventualele victime și se putea concluziona o certitudine a scopului

politic urmărit la efectuarea măsurilor speciale de investigații în detrimentul partidului „Demnitate și Adevăr” precum și faptul că aceste persoane într-adevăr pot fi victime. Însă, careva plângeri din partea eventualelor victime, lipsesc, totodată în spațiul public nu a apărut nici informații acumulate ca rezultat al măsurii speciale de informații obținute la cauza penală nr.xxxxx.

Reclamantul a marcat că, la 28 iunie 2019 procurorul Igor Demciucin a dispus suspendarea urmăririi penale la cauza nr.xxxxx în temeiul art. 287¹ alin (1) pct. 2) din Codul de procedură penală, adică nu a fost stabilită persoana care poate fi pusă sub învinuire. Respectiv, contrar aprecierii autorului actului contestat precum că faptele infracționale au fost consumate încă la 15 octombrie 2015 și dispărea necesitatea de a purcede la efectuarea măsurilor speciale de investigație, ordonanța Procurorului General din 25 mai 2020 prin care a fost anulată ordonanța de suspendare a urmăririi penale, indică că urmărirea penală nu este una completă și urmează a întreprinde și alte acțiuni întru aprecierea obiectivă juridică cu privire la caracterul celor întâmplate.

De asemenea, reclamantul a făcut referire la faptul că în cadrul procesului penal au fost audiate în calitate de victime Xxxxx (administrator S.R.L. „xxxxx”), Xxxxx (fără loc de muncă) și Xxxxx (fără loc de muncă), Xxxxx (fără loc de muncă), care nu au fost supuse interceptării în pofida faptului relatat în actul administrativ contestat.

A menționat că, în pofida faptului că prin încheierile judecătorului de instrucție, ce au autorizat efectuarea măsurilor speciale de investigație și care constituie autoritatea lucrului judecat, s-a constatat îndeplinirea condițiilor prevăzute la art.132¹ alin. (2) din Codul de procedură penală, Consiliul Superior a Procurorilor prin actul administrativ contestat, a concluzionat contrariul și anume că nu a existat bănuiala rezonabilă privind implicarea la săvârșirea infracțiunii de dezordine în masă a persoanelor în privința cărora au fost dispuse aceste măsuri.

Reclamantul consideră că, Consiliul Superior al Procurorilor nu a luat în calcul prevederile art. 132⁸ al. (3) din Codul de procedură penală, prin care măsura specială de investigații – interceptarea și înregistrarea comunicărilor a fost supusă în privința persoanelor care au contribuit în activități infracționale orientate la destabilizarea ordinii publice în cadrul protestelor organizate de formațiunile politice din Republica Moldova, care în continuare erau în proces de identificare și racolare a noilor membri din rândul cetățenilor Republicii Moldova precum și a persoanelor care primesc sau transmit informații relevante și importante pentru cauza penală, fapt indicat în ordonanțele de dispoziție a reclamantului.

A susținut reclamantul că dacă exista bănuiala rezonabilă de comitere a infracțiunii de dezordine în masă a persoanelor în privința cărora au fost dispuse aceste măsuri, reclamantul urma de a atribui persoanelor interceptate calitatea procesuală de bănuit.

Reclamantul a scos în evidență că, la dispunerea efectuării măsurilor speciale de investigații pe caz, procurorul Sergiu Petrușca s-a condus strict de prevederile legale, or genul de infracțiuni de spionaj și dezordine în masă nu putea fi descoperită prin acțiuni de audiere a martorilor, or aceasta putea considerabil să prejudicieze activitatea de administrare a probelor. La caz, exista bănuiala rezonabilă de săvârșire a infracțiunilor descrise, fapt constatat inclusiv și de către autorul sesizării Adrian Mircos, iar acțiunea era necesară și proporțională cu restrângerea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, or infracțiunile comise pe caz, erau contra

securității publice și ordinii publice, contra autorităților publice și a securității de stat, subsecvent puteau duce la revărsări de sânge sau destabilizări sociale și nu întru chipau careva interese personale, fapt consemnat prin autorizarea judecătorului de instrucție.

A reținut reclamantul că, prin actul administrativ contestat s-a invocat că subiecții infracțiunii de spionaj sunt doar persoanele ce nu dețin cetățenia statului Republica Moldova, însă prin dispunerea măsurii speciale de investigație nu se urmărește calificarea acțiunilor unei persoane concrete ci acumularea probatoriului ca scop al procesului penal, obținerea căruia pe o altă cale este imposibilă, or alte procedee ar prejudicia considerabil activitatea de administrare a probelor.

Consideră reclamantul că actul administrativ contestat, este adoptat cu încălcarea principiului respectării independenței decizionale a procurorului. Având în vedere că în cadrul procedurii disciplinare, de către Consiliul Superior al Procurorilor este confirmată respectarea procedurii de autorizare a măsurilor speciale de investigații, fiind pusă la îndoială doar măsura în care acestea au fost justificate în raport cu circumstanțele cauzei, constată reclamantul că o astfel de abordare este inacceptabilă din punctul de vedere al independenței decizionale a procurorului reglementată prin prevederile art. 33 din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură și constituie o imixtiune directă în activitatea acestuia.

Reclamantul a susținut că modul în care este formulată argumentarea actului administrativ contestat, face posibilă sancționarea oricărui procuror pentru întocmirea oricărui act procesual, deoarece absolut toate constatările poartă un caracter vag și generalizat, care poate fi adaptat cu ușurință la diferite situații.

Consideră că din cele relatate rezultă încălcarea flagrantă a principiului respectării independenței decizionale a procurorului, de care urmează a se ține cont în mod obligatoriu la inițierea și examinarea procedurilor disciplinare în privința procurorilor, ceea ce contravine prevederilor art. 37 din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură și, respectiv, decizia cu privire la sancționarea disciplinară adoptată cu încălcarea principiului menționat este ilegală, pasibilă de anulare.

Totodată, a susținut reclamantul că procedura disciplinară s-a desfășurat cu încălcarea prevederilor ce țin de subdiviziunea Procuraturii Generale care este împuternicită de a efectua verificarea sesizării.

În motivarea concluziei enunțate se reținut prevederile art. 42 lit. b) și art. 52 alin. (6) lit. b) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură, potrivit cărora Inspecția procurorilor este unica subdiviziune a Procuraturii Generale, care examinează sesizările cu privire la faptele ce pot constitui abateri disciplinare, pe când în speță, controlul de facto al informațiilor ce puteau fi atribuite la categoria de sesizare cu privire la comiterea unei abateri disciplinare, adică la solicitarea lui Viorel Radețchi, procuror-șef interimar al Secției controlul activității speciale de investigații din 27 martie 2020, inițial a fost efectuat de către Direcția urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, a cărei concluzii au fost preluate în întregime de către Inspecția procurorilor.

Reclamantul a invocat că aceste activități de acumulare a materialelor, de efectuare a copiilor de pe documente, de examinare a dosarelor etc., au fost efectuate doar de către Direcția urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, ceea

ce rezultă din actele anexate la sesizarea procurorului-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Adrian Mircos.

Prin urmare, reclamantul a opinat că se constată că de facto, verificarea informației ce a servit drept temei pentru aplicarea sancțiunii disciplinare, nu a fost efectuată numai de Inspekția procurorilor, după cum prescrie norma prevăzută de art. 46 alin. (3) lit. a), b), c) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură, ci de o subdiviziune a Procuraturii Generale, care nu are astfel de împuterniciri, atât conform Legii nr. 3 din 25 februarie 2016, cât și conform prevederilor Codului de procedură penală, potrivit acestor acte normative nefiind posibilă delegarea unor astfel de împuterniciri, prin indicația Procurorului General.

A reiterat reclamantul că alegațiile invocate, precum că la demersul de autorizare de instrucție s-au anexat probele ce au stat la baza cumulării condițiilor de autorizare a măsurilor speciale de investigații prevăzute la art. 132¹ alin. (2) din Codul de procedură penală, inspekția procurorilor nu au dat curs argumentelor sale și nu a solicitat judecătorului de instrucție copia acestor probe, ca în rezultat fiind încălcat dreptul la un proces echitabil.

Reclamantul a susținut că anume prevederile menționate mai sus din Legea cu privire la Procuratură, sunt menite de a exclude situațiile în care procurorul de caz poate fi în orice moment verificat de diferite subdiviziuni ale Procuraturii Generale, care, în virtutea viziunilor diferite cu privire la circumstanțele unei cauze penale, pot cu ușurință interveni în vederea efectuării unui control și inițierii procedurii disciplinare în privința procurorului.

Consideră reclamantul că procedura disciplinară, inclusiv adoptarea hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-127/2020 din 18 decembrie 2020, a avut loc cu încălcarea prevederilor legale ce țin de persoana care poate avea calitatea de subiect al sesizării.

A menționat că, în speță, sesizarea a fost înaintată de procurorul-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Adrian Mircos, care nu poate fi atribuit la vreuna dintre categoriile specificate la art. 43 alin. (1) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură.

De asemenea, reclamantul a reținut că în sesizarea procurorului-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Adrian Mircos, nr. 11-19d/20-2895 din 27 mai 2020, cu referire la temeiul înaintării este indicat doar art. 43 din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură, fără a se face referință la litera concretă, astfel fiind neclar în care calitate acesta a înaintat sesizarea, iar ulterior această chestiune nu a fost verificată de către Inspekția Procurorilor și nici de către Consiliul Superior al Procurorilor.

Sub pretextul dat, a menționat că făcând abstracție de faptul că în actele procedurii disciplinare nu există vreo mențiune cu privire la temeiul legal în baza căruia procurorul-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Adrian Mircos, i-a fost acceptată calitatea de persoană care este în drept să înainteze o sesizare privind atragerea la răspundere disciplinară a unui procuror, constată că unica categorie la care acesta ar putea fi, cel puțin teoretic, atribuit, este cea de „persoană interesată”.

La caz, a invocat că procurorul-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Adrian Mircos, nefiind procuror ierarhic superior pentru procurorii din procuratura specializată, în sensul prevederilor art. 53¹ din Codul de procedură penală, nu avea cel puțin atribuții în domeniul controlului

ierarhic al procurorilor care gestionau cauza penală nr.xxxxx, nemaivorbind de o eventuală atribuire a acestuia la categoria de „persoană interesată”.

Astfel, consideră reclamantul că se constată încălcarea prevederilor art. 43 alin. (1) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură, referitor la persoana care poate avea calitatea de subiect al sesizării și pe cale de consecință, a prevederilor art. 85 alin. (3) din aceeași Lege.

Reclamantul a afirmat că, actul administrativ contestat nu corespunde cerințelor de conținut, în mod special în ceea ce privește motivarea soluției adoptate privind îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu ce constă în tergiversarea nejustificată a urmăririi penale.

În acest context, a susținut că infracțiunile de dezordine în masă și șantaj, implică necesitatea efectuării în complex, acțiuni de urmărire penală și măsuri speciale de investigații, exigențe respectate de către procuror la efectuarea acțiunii de urmărire penală pe perioada celor 1 an și 10 luni de exercitare a urmăririi penale. La acel moment reclamantul exercita urmărirea penală în alte 16 cauze penale complexe, or specificul competenței materiale prevăzute la art. 270² din Codul de procedură penală și biroul din care făcea parte ”Combaterea Criminalității Organizate”, impunea efectuarea personală a unui volum de acțiuni de urmărire penală pe aceste dosare.

Prin urmare, reclamantul a invocat din perspectiva celor menționate că, termenul rezonabil de urmărire penală urma a fi apreciat ca respectat, conform criteriilor prevederilor art. 20 alin. (2) pct. 1) și 2) din Codul de procedură penală.

În final, a susținut că inspecția procurorilor la concluzionarea încălcării termenului rezonabil prin aceea că în ordonanțele de prelungire a termenului de urmărire penală, nu erau indicate acțiunile ce urmau de întreprins, este una compromisă, or aceasta urma de a da o apreciere similară și în cazul ordonanțelor de prelungire a termenului de urmărire penală emise de Artur Sîrcu și Igor Demciucin.

Prin hotărârea din 29 aprilie 2021 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins ca neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată înaintată de Petrușca Sergiu către Consiliul Superior al Procurorilor privind anularea actului administrativ (f.d.98-118).

Pentru a pronunța această hotărâre, Curtea de Apel Chișinău a reținut că, în cadrul examinării cauzei s-a constatat că hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-127/2020 din 18 decembrie 2020, prin care a fost casată hotărârea Colegiului de disciplină și etică nr. 33-95/20 din 14 noiembrie 2020, emisă în privința procurorului Sergiu Petrușca și prin care s-a constatat abaterea disciplinară prevăzută de art. 38 lit. a) și e) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură și s-a aplicat sancțiune disciplinară – mustrare, corespunde cerințelor de legalitate, dreptul discreționar al autorității publice fiind exercitat cu respectarea prevederilor art. 137 din Codul administrativ, actul administrativ contestat fiind motivat, concluzia Plenului Consiliului Superior al Procurorilor în privința procurorului Sergiu Petrușca de a aplica constatarea abaterii disciplinare prevăzute de art. 38 lit. a) și e) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură și a aplica sancțiune disciplinară – mustrare, fiind fortificată inclusiv de actele anexate la materialele dosarului.

În afară de aceasta, instanța de fond a invocat că cu referire la abaterea disciplinară prevăzută de art. 38 lit. a) Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură – îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu, instanța

de fond a menționat că Consiliul Superior al Procurorilor a indicat că această încălcare constă în tergiversarea nejustificată a urmăririi penale. În susținerea poziției, Consiliul Superior al Procurorilor a susținut că din analiza situațiilor prezentate de Inspekția procurorilor, rezultă că modalitatea de exercitare a atribuțiilor de către procurorul care a exercitat urmărirea penală a ieșit din sfera cerințelor stabilite de CEDO, cu consecința încălcării duratei rezonabile a procedurii și a echității acesteia. Pe caz, s-au constatat perioade de inactivitate nejustificată (de ordinul anilor), subsecvente înaintării de indicații privind întreprinderea unor măsuri speciale de investigații, de regulă pur formale, fără a stabili termeni concreți de executare. În mare parte, această perioadă cuprinde și intervalul de timp cât cauza s-a aflat în procedura procurorului Sergiu Petrușca de la 03 aprilie 2017 și până în decembrie 2018, când au parvenit rapoartele ofițerilor de investigații ai Secției nr. 4 a Direcției nr. 5 al Inspectoratului național de investigații al Inspectoratului General al Poliției, Gheorghe Solomon și Sergiu Balan, cu propunere de a dispune și autoriza măsurile speciale de investigații, interceptarea comunicărilor telefonice, urmărirea vizuală, ș.a. Primul raport a fost depus la 12 decembrie 2018 și viza pe cet. Xxxxx.

Prima instanță a concretizat că argumentele reclamantului despre lipsa motivării actului administrativ contestat, sunt declarative și lipsite de suport probatoriu. Or, hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-127/2020 din 18 decembrie 2020 corespunde normelor legale care reglementează forma și conținutul a unei astfel de hotărâri.

Totodată, instanța de fond a apreciat critic argumentul reclamantului, că motivele invocate în actul administrativ contestat, prin sine constată că Consiliul Superior al Procurorilor și-a depășit competența funcțională declarând ilegalitatea unui act procedural emis de procuror, atribuție exclusivă a procurorului ierarhic superior, subsecvent a judecătorului de instrucție, în condițiile Codului de procedură penală. Or, argumentul invocat al reclamantului ține de aprecierea greșită a actului administrativ contestat, deoarece prin hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-127/2020 din 18 decembrie 2020, nu s-a declarat ilegalitatea vreunui act emis de procuror, ci Consiliul a dat apreciere acțiunilor procurorului întreprinse în cadrul unui dosar penal, fără ca concluziile respective să producă efecte juridice în privința Ordonanțelor procurorului. Reclamantul nu ține cont de faptul că, Consiliul Superior al Procurorilor a efectuat analiza activității procurorului Sergiu Petrușca în cadrul dosarului penal nr. xxxxx, inclusiv prin prisma cerințelor stabilite de CEDO, unde nu sunt acceptate „lungi perioade de stagnare”, pentru care nu există nici o explicație (Beaumont c. Franței).

În opinia instanței de fond, nu poate fi reținut argumentul reclamantului, că actul administrativ contestat este adoptat cu încălcarea principiului respectării independenței decizionale a procurorului. În acest sens, prima instanță a reținut ca fiind justificată poziția pârâtului, în care autoritatea publică face trimitere la Avizul nr. 9 (2014) al Consiliului Consultativ al Procurorilor Europeni (CCPE) privind normele și principiile europene referitoare la procurori, în conformitate cu care independența procurorilor nu este o prerogativă sau un privilegiu acordat în interesul procurorilor, ci o garanție pentru o justiție echitabilă, imparțială și eficientă, care protejează atât interesele publice, cât și cele private ale persoanelor în cauză. Această normă se regăsește și în pct.6.2.1 din Codul de Etică al procurorilor, aprobat prin Hotărârea Adunării Generale a Procurorilor nr. 4 din 27 mai 2016. Prin urmare, efectuarea controlului activității procurorului nu reprezintă încălcarea principiului

respectării independenței decizionale a procurorului, dar urmărește scopul îmbunătățirii calității actului de justiție, a eficienței activității Procuraturii, performanței organizatorice a procuraturilor și a procurorilor.

De asemenea, instanța de fond a apreciat ca fiind neîntemeiat argumentul reclamantului, că procedura disciplinară s-a desfășurat cu încălcarea prevederilor ce țin de subdiviziunea Procuraturii Generale, care este împuternicită de a efectua verificarea sesizării. Or, procedura disciplinară în speță a fost intentată la sesizarea procurorului-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică a Procuraturii Generale, Adrian Mircos. Iar, în conformitate cu prevederile art. 43 alin. (1) lit. a) din Legea cu privire la Procuratură, sesizarea cu privire la fapta ce poate constitui abatere disciplinară comisă de procuror poate fi înaintată de: a) orice persoană interesată. Iar, ținând cont de atribuțiile Procurorului-șef al Direcției urmărire penală și criminalistică, prevăzute în Capitolul V al Regulamentului Procuraturii, aprobat prin Ordinul Procurorului General nr. 24/28 din 24 septembrie 2016, instanța de fond a concluzionat că Adrian Mircos a avut dreptul de a depune sesizarea cu privire la fapta ce poate constitui abatere disciplinară.

Prima instanță a apreciat ca nefondate argumentele reclamantului, că actul administrativ contestat nu corespunde cerințelor de conținut, în mod special în ceea ce privește motivarea soluției adoptate privind îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu, ce constă în tergiversarea nejustificată a urmăririi penale și precum că pe toată perioada exercitării urmăririi penale, procurorul ierarhic superior nu a constatat că cauza penală s-a aflat în nelucrare, ceea ce denotă și multitudinea acțiunilor procesuale efectuate de către procuror personal. Or, reclamantul nu a ținut cont de faptul că efectuarea multiplelor acțiuni în cadrul urmăririi penale, nu echivalează cu îndeplinirea corespunzătoare a obligațiilor de serviciu. Or, Consiliul Superior al Procurorilor în actul administrativ contestat, nu neagă faptul că procurorul Sergiu Petrușca, în cadrul cauzei penale nr. xxxxx, a emis mai multe ordonanțe privind autorizarea măsurii speciale de investigație, însă acțiunile respective sunt apreciate de Consiliul Superior al Procurorilor ca fiind insuficiente în vederea descoperirii și cercetării infracțiunii în cauza penală nominalizată. Astfel, Consiliul Superior al Procurorilor prin actului administrativ contestat a stabilit că: „din analiza materialului probator administrat în cauză și cu precădere a probelor invocate expres de procuror în motivarea soluției de dispunere a măsurilor speciale de investigație, rezultă că procurorul Sergiu Petrușca a dispus efectuarea măsurilor speciale de investigații fără a administra vreo probă, din care să rezulte o bănuială rezonabilă privind implicarea la săvârșirea infracțiunii de dezordine în masă a persoanelor în privința cărora au fost dispuse aceste măsuri. Argumentele invocate de procuror în sprijinul măsurii luate, sunt simple presupuneri și aprecieri subiective, întemeiate pe distorsionarea sau interpretarea contrară raționamentului logico-juridic a probelor existente cu privire la suspecti, sau dând o semnificație neveridică sau chiar imaginară datelor și informațiilor obținute în cauză”.

La acest capitol, instanța ierarhic inferioară a subliniat că nu și-au găsit confirmare argumentele reclamantului precum că acțiunile întreprinse de dânsul, în cadrul dosarului penal, nu pot fi apreciate ca tergiversare nejustificată a urmăririi penale. Or, după cum s-a invocat mai sus, acțiunile întreprinse în cadrul urmăririi penale trebuie să fie eficiente, dar nu doar numeroase.

Instanța de fond a statuat că, soluția Consiliului Superior al Procurorilor de a aplica în privința lui Petrușca Sergiu sancțiunea disciplinară – mustrare, a fost

motivată și prin faptul că acesta a comis abaterea disciplinară prevăzută de art. 38 lit. e) din Legea nr. 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură – încălcarea gravă a legii. Concluziile organului de autoadministrare a procurorilor în acest sens, s-a bazat pe mai multe împrejurări, și anume: inițierea autorizării măsurilor speciale de investigație și prelungirea duratei măsurilor autorizate anterior în privința mai multor candidați înregistrați în campania electorală. La fel, Consiliul Superior al Procurorilor a reținut în actul administrativ contestat că, „din analiza motivării actelor emise de procurorul Sergiu Petrușca rezultă că argumentația, care a fundamentat măsurile speciale de investigații față de persoanele vizate și de prelungire a acestor măsuri, s-a bazat pe o interpretare eronată și subiectivă a probelor, pe o necorelare logică între conținutul și semnificația reală a probelor și existența faptelor imputate celor supuși acestor măsuri. Astfel, în locul probelor corect interpretate, procurorul a apelat la presupuneri și interpretări prezentate de ofițerii de investigație, care nici măcar nu făceau parte din grupul de urmărire penală, precum, nici măcar nu au fost împuterniciți cu cercetarea evenimentelor investigate într-o careva altă manieră. În atare circumstanțe, procurorul Sergiu Petrușca insistă că a acceptat în calitate de probe rapoartele și schemele întocmite de către ofițerii de investigație, iar această abordare vine în contradicție cu prevederile art. 93 alin. (4) din Cod de procedură penală”.

De asemenea, instanța de fond a menționat că în actul administrativ contestat s-a indicat că: „În speță, nu se poate vorbi despre o operațiune de interpretare a probelor administrate în baza unui raționament logico-juridic, întrucât măsurile dispuse sunt bazate pe interpretări personale și presupuneri care au distorsionat starea de fapt, ceea ce a condus la reținerea unor fapte și împrejurări neveridice, fără corespondent în materialul probator administrat în cauză. Conduita procurorului nu s-a limitat la o simplă încălcare a unor norme procedurale, ci la alterarea gravă a rezultatului investigației penale efectuate, cu privire la persoanele supuse măsurilor speciale de investigații, fără ca bănuiala să fie fundamentată pe probe. Cele constatate reprezintă o ingerință ilegală în drepturile și libertățile persoanelor și constituie o încălcare gravă a principiilor prezumției nevinovăției, legalității, respectării drepturilor și libertăților umane, secretului corespondenței, inviolabilității vieții private, consfințite la art. 7, 8, 10, 14 și 15 din Codul de procedură penală”.

Prin urmare, instanța de fond accentuată că, Consiliul Superior al Procurorilor a invocat în hotărârea contestată că: „sub aspectul laturii obiective a abaterii disciplinare prevăzute de art. 38 lit. a) și e) din Legea cu privire la Procuratură, Consiliul Superior al Procurorilor reține că procurorul Sergiu Petrușca, fiind persoană cu funcție de demnitate publică și conștientizând rolul și importanța atribuțiilor ce îi reveneau în cadrul exercitării funcției, și-a îndeplinit necorespunzător obligațiile de serviciu și a încălcat grav legea în contextul exercitării urmăririi penale pe dosarul penal nr. xxxxx, prin încălcarea obligațiilor ce îi reveneau la dispunerea și autorizarea măsurilor speciale de investigații astfel după cum a fost demonstrat supra, precum și nu a asigurat respectarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului în exercitarea atribuțiilor sale.

Prima instanță a indicat că latura subiectivă, în prezentul caz disciplinar se deduce din modul în care procurorul și-a gestionat activitatea sa, care arată că dânsul a prevăzut consecințele faptelor sale pe care, chiar dacă nu le-a urmărit, a acceptat producerea lor. Procurorul a acționat cu intenție, din verificările efectuate rezultând

că acesta a reflectat asupra modului în care a înțeles să motiveze actele și soluțiile privind dispunerea măsurilor speciale de investigație.

La fel, instanța de fond a relevat că faptele disciplinare, astfel după cum sunt descrise, au fost perpetuate într-o practică vicioasă și au generat consecințe grave, prin încălcarea drepturilor procesuale ale părților din dosarul în speță, creându-se premisele încălcării cerinței derulării procedurilor penale într-un termen rezonabil, încălcarea principiilor efectuării urmăririi penale în sensul art. 6 și art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.”

Prima instanță a remarcat că actul administrativ individual defavorabil contestat, a fost emis cu respectarea dreptului discreționar al Consiliului Superior al procurorilor, fiind luate în considerare toate faptele relevante, fiind respectate limitele legale ale dreptului discreționar, iar dreptul discreționar fiind exercitat conform scopului acordat prin lege.

În concluzie, instanța de fond a statuat că în speță nu se regăsesc careva temeiuri legale pentru a dispune anularea actului administrativ individual defavorabil contestat – hotărârii Plenului Consiliului Superior al Procurorilor nr. 67/-127/2020 din 18 decembrie 2020, aceasta fiind emisă cu respectarea competenței, de către autoritatea publică emitentă fiind respectate normele legale care reglementează procedura soluționării cauzei disciplinare și stabilită aplicarea corectă a normelor materiale.

La data de 20 mai 2021, Sergiu Petrușca a depus recurs împotriva hotărârii din 29 aprilie 2021 a Curții de Apel Chișinău, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârii primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie admisă (f.d.121-122). Ulterior, la data de 06 iulie 2021, Sergiu Petrușca a depus motivarea recursului (f.d.131-143).

Recurentul a menționat că instanța de fond nu a luat în considerație că procedura disciplinară s-a desfășurat cu încălcarea principiului echității dintre acțiunile considerate ilegale a procurorului Sergiu Petrușca, în raport cu procurorul Igor Demciucin. În acest context, a subliniat că Inspekția procurorilor a ajuns la concluzia că procurorul Igor Demciucin și-a desfășurat activitatea ce ține de prelungirea măsurilor speciale de investigații dispuse de către Sergiu Petrușca, conform prevederilor art. 3 alin. (4) din Legea nr 3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură în baza principiilor legalității, imparțialității, rezonabilității, integrității și independenței procesuale care îi oferă posibilitatea de a lua în mod independent și unipersonal decizii în cauzele pe care le gestionează și în legătură cu acestea, Igor Demciucin a emis hotărâri ce țin de aprecierea probelor și nu pot servi ca temei de tragere la răspundere disciplinară.

Recurentul a subliniat că, prima instanță nu s-a expus și nu a combătut sub nicio formă argumentul reclamantului despre faptul că pe aceleași constatări de abateri disciplinare, Inspekția procurorilor ca unicul organ abilitat cu funcția de investigare a unei abateri disciplinare, constată că în privința procurorului Sergiu Petrușca există abateri disciplinare, iar în privința procurorului Igor Demciucin hotărârile țin de aprecierea probelor și nu pot servi ca temei de tragere la răspundere disciplinară.

Totodată, recurentul consideră că prima instanță neîntemeiat a reținut ca fiind justificată poziția Consiliului Superior al Procurorilor, prin care efectuarea controlului activității procurorului nu reprezintă încălcarea principiului respectării independenței decizionale a procurorului, dar urmărește scopul îmbunătățirii calității

actului de justiție, a eficienței activității Procuraturii, performanței organizatorice a procuraturilor și a procurorilor.

Suplimentar, recurentul a evidențiat că instanța de fond prin motivarea sa a confundat termenii juridici „de a avea dreptul” cu cea de a „avea interesul”. În acest sens a concluzionat că, reieșind din Capitolul V al Regulamentului Procuraturii, aprobat prin Ordinul Procurorului General nr. 24/28 din 24 septembrie 2016, Adrian Mircos, are atribuții exclusive în cadrul Direcției urmărire penală și criminalistică, care nu este parte componentă a Procuraturii pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, subsecvent nici dreptul de a se expune prin control ierarhic superior, asupra activității procurorului din procuratura specializată.

În concluzie, recurentul a exprimat dezacordul cu hotărârea instanței de fond, considerând-o ilegală și neîntemeiată prin faptul că au fost încălcate și aplicate eronat normele de drept material și nu au fost constatate și elucidate pe deplin toate circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei, probele fiind apreciate eronat.

În conformitate cu art. 244 alin. (1) din Codul administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

Iar, conform art. 245 din Codul administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat hotărârea contestată la data de 29 aprilie 2021, fiind notificată recurentului Sergiu Petrușca în aceeași zi. În aceste circumstanțe, recursul depus de Sergiu Petrușca se consideră depus în termen.

Hotărârea motivată din 29 aprilie 2021 a Curții de Apel Chișinău a fost notificată lui Sergiu Petrușca, prin intermediul serviciului de livrare „Poșta Moldovei” la data de 21 iunie 2021, fapt ce se confirmă prin avizul de recepție nr.DS8001816368AS, anexat la actele cauzei (f.d.126).

La data de 06 iulie 2021, în adresa Consiliului Superior al Procurorilor a fost expediat recursul depus de Sergiu Petrușca, cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței (f.d.150).

Prin referința depusă la data de 23 iulie 2021, intimatul Consiliul Superior al Procurorilor a solicitat respingerea recursului, cu menținerea hotărârii instanței de fond (f.d.151-158).

Examinând temeiurile invocate în recursul depus de Sergiu Petrușca, în raport cu actele cauzei, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție îl consideră inadmisibil, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 246, alin. (1) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, iar în acord cu alin. (2), recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f).

Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudențial, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ reține că Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevolutiv al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245 alin. (2) din Codul administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [*Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230*]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere [*Luordo împotriva Italiei, pct. 85*]. Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel [*Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45*]. Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem [*Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39*].

La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 [*a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A*].

În circumstanțele menționate, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de Sergiu Petrușca.

În conformitate cu art. 230 și art. 246 din Codul administrativ, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul depus de Sergiu Petrușca, se declară inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

Judecătorii

Nicolae Craiu

Nina Vascan